

[Stæhr Johansen.]

kender lidt til udlejning af selskabslokaler, berette om den omgæelse af beskatningsreglerne, der finder sted, om den medbragte spiritus og de uheldige forhold, det medfører, og også om den direkte fortjeneste, man derved tager væk fra de mennesker, der driver disse erhvervslokaler.

Jeg vil gerne understrege, at det er en fremgangsmåde, der stadig vinder mere frem, og hvis man har lejlighed til at drøfte spørgsmålet, ikke mindst med indehavere af selskabslokaler, kan man få beskrivelser af denne udvikling, som viser, hvor vanskeligt det er at drive disse lokaler, når der finder denne omgæelse sted, som jo decideret mindsker salget for dem, der er afgiftspligtige, og overfor hvem man kan føre en virkelig kontrol. Jeg mener derfor, at det er et af de områder, som vi må drøfte i udvalget; jeg skal ikke give nogen retningslinier derfor, men vil dog alligevel nævne, at her har vi et område, hvor man fra alle grene indenfor erhvervslivet, der har med det at gøre, både producenterne — jeg tænker på bryggerierne — vingrossisterne, restauratørerne og forøvrigt også købmændene selv, har udarbejdet et forslag om en ændring i denne beskatning, et forslag, som alle disse forskellige erhvervskredse, der ellers ikke altid har været enige om dette problem, er fuldtid enige om. I det resultat, som er fremkommet i fællesudvalget af 1. marts 1917, det udvalg, hvor alle disse afskygninger af erhvervslivet er repræsenteret — og dette resultat vil vi jo kunne vurdere nærmere i udvalget — mener jeg i virkeligheden, der ligger en løsning, netop fordi man indenfor disse modstridende grupper har kunnet enes om et forslag. Jeg er naturligvis nok klar over, at den i forslaget foreslåede nedsættelse på omkring 40 mill. kr. bevirker en betydelig nedsættelse af det provenu, den højtærede finansminister havde regnet med, men det bestrides ikke af sagkundskaben, at tabet ved denne nedsættelse formodentlig kommer ind igen. Der er jo det ved den slags indirekte skatter og afgifter, at hvis de bliver for høje, nedsætter de forbruget — det var jo også en overgang meningen — men jeg vil i alt fald mene, at disse 40 mill. kr. vil blive tjent ind igen, idet omsætningen formentlig vil stige ikke uvæsentligt, hvis

den høje restaurationsbeskatning bliver lempet noget. Jeg vil tro, at vi ved fælles hjælp i udvalget vil kunne nå frem til at løse spørgsmålene enten på den ene eller den anden måde; der er jo nemlig andre muligheder udover de forslag, der er til behandling her i dag — det er jo særlig engrosomsætningsafgiften, vi her beskæftiger os med, selve restaurationsafgiften er ikke til behandling — men der er måske også en vej frem på den måde. Hvis vi blot kan være enige om formålet, være enige om, at vi vil tilstræbe en lempelse på dette område, tror jeg, der vil være mulighed for at finde frem til en løsning.

Endvidere vil jeg gerne nævne et spørgsmål, som vi har drøftet før, nemlig spørgsmålet om afgift af elektriske sikringer, en afgift, som jeg mener kun giver en forholdsvis lille indtægt, men som der er forbundet væsentlige ulemper med, ikke mindst den forøgede brandfare, som ganske givet opstår, hvis man foretrækker at anvende andre metoder end brug af de foreskrevne sikringer, som er det eneste, der giver den fornødne sikkerhed.

Et andet område, hvor man måske også er kommet ind på for høje afgifter, er chokoladen, og ikke alene er afgiften kommet meget højt op, den er i realiteten 122 pct., men vi ved alle, at den store prisstigning, som er ved at finde sted i disse måneder på verdensmarkedet, vil medføre, at staten tjener yderligere, når denne prisstigning skal inkluderes. Når et stykke chokolade skal gå 2 øre op i pris, skal staten have 3 øre, det bliver altså en prisstigning på 5 øre. Det vil sige, at staten tjener på de vanskeligheder, erhvervet møder igennem de prisstigninger, det er ude for i øjeblikket, og hvad chokoladen angår, er prisstigningerne jo store. Efter krigen har kakaobønner ligget på en pris af omkring 5 kr. pr. kg eller i de fleste tilfælde lidt over. I 1939 var prisen kun 45 øre pr. kg; men efter de oplysninger, jeg har fået, er prisen i disse måneder steget til 9 kr. Det er altså en udvikling fra 45 øre pr. kg i 1939 til 9 kr. nu, og man kan forestille sig, at det betyder meget store prisforhøjelser for dette erhverv. Disse prisforhøjelser fremkommer ikke alene gennem den forhøjede pris for råmaterialerne, men prisen stiger yderligere på grund af den beskatningsform, vi har,